

כף של עץ / סיפור עם מפי יהודי טנג'ר (מרוקו)

לפני הרבה שנים היה זוג צעיר. האישה הרתה ועמדה ללדת, ומתה בלידתה. נשאר האב עם בנו וטיפל בו במסירות רבה. עד כדי כך הגיעו הדברים, שלא רצה לשאת אישה, כדי שזרה לא תטפל בבנו אהובו. את כל נשמתו היה נותן עבורו: דאג לחינוכו, ללימודיו ולכל צרכיו.

והילד גדל עד שהיה לבחור. אז אמר לו אביו: בני, רוצה אני לראות אותך בביתך שלך. שא אישה, כדי שאדע לפני מותי, כי יש לך בית וילדים, ואוכל להיפרד בשקט מן העולם הזה. שמע הבן ומיהר לשאת אישה. ואביו נשאר לגור עמו בביתו. לימים נולד להם בן, והסב שמח מאוד בנכדו. והנה גדל הנכד והגיע לגיל שלוש, ובכל פעם שהיו בני המשפחה מסובים אל השולחן, הרגיש הסב, כי כלתו אינה מביטה בו בעין טובה. פעם אחת ראה הנכד, כי סבא שלו משתמש בכף, השונה מן הכפות של אבא ואימא. שאל אותו: סבא, מדוע אינך אוכל בכף כזאת כמו שלנו?

נאנח הסב וענה: הוריד סבורים, כנראה, שאני צריך לאכול בכף של עץ. לא אמר הנכד דבר, אך למחרת היום נטל כפית עץ וסכין, התיישב בפינת הבית והתחיל לגלף ולשייף. לעת הצהריים חזר האב הביתה ושאל: איפה הילד? אינני יודע – ענה הסב – הוא היה שם, בפינה.

שאל האב את אשתו: מה עושה הילד?

אינני יודעת. כל הבוקר הוא יושב בפינה ומשחק, ילד...

ניגש אליו אביו בכעס וקרא: מה אתה עושה פה?

ענה לו הבן: אני מכין לך כף של עץ, כמו שיש לסבא. כשתהיה אתה זקן, אתן לך לאכול בכף הזאת...